

Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 07.12.2021թ. թիվ 2113900394 որոշումն անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման թողնելու մասին

<<10>> 01 2022թ. 7-13 165

ք.Երևան

Ճանապարհային ոստիկանության պետ, ոստիկանության գնդապետ Ե.Կարապետյանս, վերանայելով Լուիզա Բրուտյանի թիվ ՄԴ/332-22 դիմումի քննարկման արդյունքում ստեղծված նյութերը՝

Պ Ա Ր Զ Ե Ց Ի

Երևան քաղաքի Ադոնցի փողոց 17 շենքի 14 բնակարանի բնակիչ Լուիզա Բրուտյանը դիմումով խնդրել է վերանայել վարչական տույժ նշանակելու մասին 07.12.2021թ. թիվ 2113900394 որոշումը՝ նշելով, որ անձրևի պարճառով գծանշումները գրեթե անտեսանելի էին, ինչը թույլ չի տվել ճիշտ վազանց կատարել:

Դիմումի քննարկման արդյունքում պարզվել է, որ դիմումատուի փաստարկը չի կարող վարչական ակտը վերանայելու հիմք հանդիսանալ հետևյալ պարճառաբանությամբ.

<<Տեսանկարահանող կամ լուսանկարահանող սարքերով հայտնաբերված ճանապարհային երթևեկության կանոնների խախտումների վերաբերյալ գործերով իրականացվող վարչական վարույթի առանձնահատկությունների մասին>> օրենքի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ վարչական վարույթի իրավախախտման հատկանիշների պարզման փուլում իրավախախտումը հիմնավորող ապացույցը իրավախախտումն ամրագրած **տեսանյութն է կամ լուսանկարը**, որը պարունակում է նաև տեխնիկական միջոցով արձանագրված փվյալները:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ << օրենսգրքի 124-րդ հոդվածի 18-րդ մասի համաձայն՝ արգելվում է տրանսպորտային միջոցների վարորդների կողմից հանդիպակաց երթևեկության գոտի դուրս գալը, եթե դա կապված չէ վազանցը թույլատրված տեղերում վազանց կատարելու կամ խոչնդոտը շրջանցելու հետ և եթե առանց հանդիպակաց երթևեկության գոտի դուրս գալու անհնար է շրջանցել խոչնդոտը:

Վիճարկվող որոշման հիմքում դրված տեսանյութի դրվագային ուսումնասիրությամբ պարզվել է, որ դիմումատուի տրանսպորտային միջոցը 26.11.2021թ. ժամը 14²⁹-ին Երևան քաղաքի Սարալանջ-Արմենակյան փողոցների խաչմերուկի հատվածում դուրս է եկել հանդիպակաց երթևեկության գոտի՝ խախտելով վերը նշված նորմի պահանջը:

Ինչ վերաբերվում է դիմումատուի ակնարկին՝ եղանակային վատ պայմանների առկայության վերաբերյալ, ապա այն չի կարող դրվել վարույթի հիմքում և վիճարկվող որոշման անվավերության պարճառ հանդիսանալ, քանի որ << կառավարության <<Ճանապարհային երթևեկության կանոնները և տրանսպորտային միջոցների շահագործումն արգելող անսարքությունների ու պայմանների ցանկը սահմանելու մասին>> թիվ 955-Ն որոշման 65-րդ կետի համաձայն՝ վարորդը տրանսպորտային միջոցը պետք է վարի սահմանված արագությունը չգերազանցող արագությամբ՝ հաշվի առնելով երթևեկության ինտենսիվությունն ու տրանսպորտային միջոցի և բեռի վիճակն ու առանձնահատկությունները, **ճանապարհային և օդերևութաբանական պայմանները**, մասնավորապես, **ճանապարհային ծածկույթի վիճակն ու տեսանելիությունը երթևեկության ուղղությամբ**:

Ըստ նույն որոշման 66-րդ կետի՝ վարորդը պետք է ընտրի այնպիսի արագություն, որը հնարավորություն է տալիս նրան կանոնների պահանջներին համապատասխան **ապահովելու տրանսպորտային միջոցի լիարժեք կառավարումը**:

Ըստ նույն որոշման 67-րդ կետի՝ երթևեկության համար խոչնդոտ կամ վրանգ առաջանալու դեպքում, որը վարորդին ի վիճակի էր հայտնաբերել, նա պետք է միջոցներ ձեռնարկի արագությունն իջեցնելու՝ ընդհուպ մինչև տրանսպորտային միջոցը կանգնեցնելը: Այդ դեպքում

կողանցումն ու շրջանցումը թույլատրելի է, եթե վարորդը համոզված է, որ դա անվտանգ է երթևեկության մյուս մասնակիցների համար:

Դիմումատուի կողմից անտեսվել են վերը նշված նորմերի պահանջները, ինչի արդյունքում՝ կորցնելով տարածության զգացումը, վերջինս չի կարողացել ճիշտ կողմորոշվել երթևեկության ուղղության ընտրության վերաբերյալ:

Բացի այդ, տեսանյութը փաստում է, որ վերջինիս գործողությունները կապված չեն եղել նաև վազանց կատարելու հետ, քանի որ ՀՀ կառավարության թիվ 955-Ն որոշման համաձայն՝ <<Վազանց է համարվում շարժման մեջ գտնվող մեկ կամ մի քանի տրանսպորտային միջոցից առաջ անցնելը՝ կապված զբաղեցրած գոտուց դուրս գալու հետ>>, հետևաբար դիմումատուի այդ պնդումը ևս արժանահավասար համարել հնարավոր չէ:

Այսպիսով, դիմումատուի գործողություններում առկա է մեղքը, իսկ մեղքը դա անձի հոգեկան վերաբերմունքն է իր կատարած արարքին և դրան հաջորդող հետևանքին, որը կարող է դրսևորվել ինչպես դիտավորությամբ, այնպես էլ անզգուշությամբ, ինչի պարագայում Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի իմաստով որևէ նշանակություն չունի, թե կոնկրետ արարքը վարորդը կատարում է այն պարճառով, որ հստակ գիտակցում է, որ դա խախտում է և դիտավորությամբ կատարում, թե այն պարճառով, որ վարորդը գիտակցում է, որ այդ արարքը արգելված է օրենքով, սակայն ինքնավստահորեն հույս է ունեցել, որ դրա հետևանքները վրա չեն հասնի և թե այն պարճառով, որ վարորդը չի գիտակցել իր գործողության հակաիրավական բնույթը, սակայն կարող էր և պարտավոր էր գիտակցել այն (ՎԻՎՕ՝ հոդված 11)՝ զանցակազմի սուբյեկտիվ կողմ:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 9-րդ հոդվածի համաձայն՝ վարչական իրավախախտում (զանցանք) է համարվում պետական կամ հասարակական կարգի, սոցիալիստական սեփականության, քաղաքացիների իրավունքների և ազատությունների, կառավարման սահմանված կարգի դեմ ուղեղվող հակաիրավական, մեղավոր (դիտավորյալ կամ անզգուշ) այնպիսի գործողությունը կամ անգործությունը, որի համար օրենսդրությամբ նախատեսված է վարչական պատասխանատվություն, հետևաբար ակնհայտ է, որ անկախ անձի կողմից մեղքի ձևի դրսևորումից, նշված օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի դիսպոզիցիայով նկարագրված արարք կատարած անձը պետք է ենթարկվի վարչական պատասխանատվության Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի սանկցիայի շրջանակներում, հետևաբար դիմումատուին վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին վերը նշված որոշումն իրավաչափ է և օրինական:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 293-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 07.12.2021թ. թիվ 2113900394 որոշումը թողնել անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման:
2. Սույն որոշումն ուժի մեջ է մտնում հանձնելու օրվան հաջորդող օրը և կարող է բողոքարկվել ՀՀ վարչական դատարան՝ օրենքով սահմանված կարգով և ժամկետներում:
3. Սույն որոշման օրինակն ուղարկել Լուիզա Բրուսյանին:

